

VIII. ÉVFOLYAM, 15. SZÁM 1929. MÁJUS 12

Erdő szélén

Erdő szélén

(Képpel az első oldalon.)

A minap, hogy az erdőben jártam,
Erdőszélén két gyermeket láttam.
Oly édesen, mint anya ölében,
Aludtak egy lombos fa tövében.

Nem messzire tőlük megállottam.
Néztem őket, néztem meghatottan,
Az ölükben szebbnél szebb virágok,
S egy hű kutya vigyázott reájok.

Fáradt voltam, fűbe heveredtem,
Egy kis madár énekelt felettem,
Két gyermekről szólott a nótája.
Hallgatott az erdő minden fája.

Azt dalolta az a kis madárka:
„Két kis gyermek az erdőt bejárta,
Szedtek ottan százféle virágot,
Azt csevegték: nagy ünnep lesz nálok

Egész uton őket elkísértem,
Mig szépen az erdőből kiértem.
S fa tövébe amikor leültek,
Én daloltam, ők elszenderültek.

Öreg bácsi, várd meg őket, kérlek,
Nemsokára mindkettő felébred.
Szép lassacskán haza mendegélnek,
Haza felé mondj nekik meséket.”

Kis madárka szavát megfogadtam,
Ébredésig rájuk várakoztam.
Aztán szépen haza mendegéltünk,
Egész uton nevettünk, meséltünk.

B. E.

SZENTLÉLEK GYERMEKEI

Irta: Tamási Áron

A faluban hált a szentlélek az éjjel. Hajnalban látták fényesen elmenni egy piros hintón. Utána illatos fény szállta meg a földet.

És most, a délutáni aranynapon, gyermekcsapat rajzott a pümköst hajnali örömhintónak a nyomán. Zajgó, kedvben és örömben bugyborékoló kicsi tarka had volt. Időre tíz és tizenhárom körüliek valahányan, viseletre pedig három a szoknyás csupán.

Csokrokba vergődve gurultak ki az utolsó házak közül az északi részen, s elevenen poroztak tova az országúton. Szinte föld fölé emelte őket a szapora mozgás.

— Hohé, álljatok meg! — kiáltott Orbán kicsi Dénko. Ugy látszott, ő vezérli a sereget. Virágos, nagy rét hullámozott balra az uttól. Dénko ebbe az irányba vette az arcot, a többiek pedig köréje sereglettek és csillogó szemekkel várták a születő szavakat.

— Itt átalvágunk, — mondta a vezér — s tova, a nagy domb alatt lesz a jóvilág. Megindult az egyik leánykával elől s társai utána ugrottak a kövér fűbe. Ahogy lábbal és karokkal tovaeveztek, csak fejeket lehetett látni, amelyek fekete gumók módjára hullámozottak a réten.

A mesebeli fürjmadarak is így mehettek királyt választani hajdan, amikor még nem szóródának vala széjjel a földön.

Vigan és nagy buzgósággal egy domb alá értek valahára.

Akkora domb lehetett, mint egy jókora sütőház. Az aljában dús és ezerszinű a virágos fü, mintha királyleányok álmodták volna oda. De a teteje kopasz, mint egy nyakig sülyedt óriás feje, amit addig veregetett sugárvesszeivel a nap, amíg vércsepek gyanánt fecskeszegfü sarjadott ki rajta.

Itt megállottak, majd intett a veér, hogy legyen tömörülés. Engedelmesen egybeverődtek s a nap aranyfonallal összekötötte őket, mint egy nagy mezei bokrétát.

Mind nyugtalanul várták a szót, valami különös játékra kinyillott szemekkel.

Tartotta meleg hátán őket a föld és azt hitte, hogy beállanak ezek is az ő többi gyermeke mellé virágnak.

Nézték a megrebbenő madarak is és azt hitték, együtt tartanak immár és a következő hajnalon együtt fogják hirdetni, hogy jó, amit Isten cselekszik.

Nézte a Nap is őket és azt hitte, új emberiség kiseded csapata érkezett a földre, hogy a halottak felett örök életet kacagjon.

És ringatta áldott tenyerén őket az Ur s találgatta szaporán, hogy vajjon mit akarhat annyi sok gyermek egybeverődve.

S akkor így szólott Orbán kicsi Dénkó parancsnoki szóval.

Állj elé, menyasszony!

Egy leányka előrelépett és píraborulva megállt.

— Áll elé téses, vőlegény! — szólott ismét.

Egy buksifejű szökött a leányka mellé e szóra, jobbkarját annak vállára kanyarította s pezderkedve így ágált teleszájjal:

— Ne búsulj, galambom, megéliünk hőtig!

Az arcok derűre nyíltak és hirtelen vig zajongás támadt közöttük. Még Dénkó is vidulni kezdett, hogy milyen jól betölti a vezéri tisztelet. Kicsi melle domborodott az örömtől, s a szemei pislogtak, mint a gyertyák; majd vigyázzba feszült újra, a szája kinyílt s hát nem tudja, mit szalasszon ki rajta. Akkor dünynyögni kezdett és a kezeivel hadonászni. Aztán, mintha a kelle-ténél nagyobb ésszel duskálna minden lehető világi dologban, komolykodva mondta:

— Vaj játszódjunk, vaj feküdjünk le!

— Bajos játszani, ha botlik a vezér, — szólott valamelyik.

Botlik a te nyelved! — dolgozott a tekintélyén Dénkó. Most tudóskodj, lám!

A másik behuzta magát.

— Én nem szóltam semmit, — mondta.

— Hát ki szólt?

— Az a sárga ember, né! — mutatott kicsi ujjával előre, s felazon a gyermek. Nézték s hát csakugyan egy ember került valahonnét a dombtetőre. Valami urféle volt, ki a városból jövegetett el egy-egy hétre a faluba. Kerek feje kopac volt és sárgásan fénylett a napon, mintha rostának való disznóbőrbe lett volna pakolva.

— Az Gyalló ur — sugta az egyik. — Nálunk is volt eccer, valami könyvet árult.

— Puskája is van! — szólott a másik.

Csakugyan odalátszott, amint Gyalló ur széjjelvetett lábai

között, mint egy karót, úgy tartotta a fegyvert. Ruhája úgy sárgállott, mintha sáfrány levében fereszték vala meg.

— Hi, be rusnya! — mondta kacagva az egyik.

— Haggyátok, hogy járja a szél, — intett Dénkó, a vezér. Utána körülnézett, hogy megint megkeresse helyét a parancsnoki szóhoz. Tapogott egy kicsit, majd közelebb ment s még közelebb s úgy magyarázta:

— Ház kell a fiataloknak, ház! Heába adja esze a pap, ha nincs hova meghúzódjának osztán. Nem igaz-é?

— Igassága van Dénkónak, — ismerték el többen is. — De hogy lesz meg a ház?

— Hogy-é? — legyintett Dénkó — könnyen. Jó erőben vagyunk hálistennek s kalákában megcsináljuk ehejt.

Azzal jobbra fordult s valami bokrok felé emelte kezét.

— Lássátok-é, ott a sok lombosság! S egy pillanatra házat csinálunk, zöld házat.

— Mennyünk!

Némelyek megfutamodtak helyből. Kicsi Dénkó azonban hátramaradt, a menyasszony karját megfogta s komolyan szólott, mint egy meglett ember:

— Ide a fübe ülj le né!

A leányka leült rögtön.

Akkor a vőlegény karját ragadta meg.

— Te pedig húzódj mellé s burukolj neki, mint a galamb s mű mingyár visszajövünk.

Azzal elgázolt sebesen a többi után.

A kopac ur meg se mozdult a dombtetőn, hanem erősen figyelte a játékos sereget, majd elévette kicsi zsebkönyvét s ott egy tiszta oldalra ezt írta felül:

„Novella-téma a székely életből.“

A bokrok tövén már fürgén dolgozott a gyermeki sereg. Egyrészüik tördeste az ágat, kettő karót kerített a kaliba-házhoz, mások megint füvet téptek házfedelnek s puha pádimentumnak.

Egyszer megállott az egyik s a bokrok közül a domb felé desve, vihogni kezdett:

— Né, Gyalló ur rajzol!

— A nem rajzol, te, hanem ír.

Orbán kicsi Dénkó buzgón serkentette őket:

— Dolgozzatok, mert tü nem vagytok urak.

Később találós kérdést vetett fel az egyik:

— Mi az, hogy dombon ül s osztán sárga héja van?

— Az eppen tök! — szólott, aki mellette volt.

— Igende ír es! — tette hozzá a másik.

— Az akkor Gyalló ur.

Ismét később ezt a kérdést tette fel az előbbi:

— Hát a mi, hogy gyalog indul, pedig ló van előtte?

Sokáig kerülgették kicsi eszüikkel a kérdést, míg nagyot nevetett végül az egyik.

— Gyalló ur éppen.

Zajongtak és repdestek a jóizü dolgon, mint a verebek a ki-

terített buzán. S a nagy bölcsködésben azon vették észre magukat, egyszer, hogy készen áll a kaliba-ház.

Orbán kicsi Dénkó vizsgálódva megkerülgette, aztán buksi fejével rábólintotta a végszót:

— Emmá ház!

Merthogy kész volt a ház, Dénkó visszafelé tartott sebes mozgással s nagyokat szökött mindegyre, mit a sáska. A többiek is szaporán ugrándoztak utána, s közben taszigálták belé egymást a fübe s olyan hangokat adtak, hogy nyekkenő seregnék lehetett volna nevezni őket.

— Ide, népség! — parancsolt a vezér és újból maga elé tömörítette őket. Akkor vette észre, hogy a menyasszony s a vőlegény még javában kuksol a füben.

— Hé, hagyjatok lakodalom utánra is valamit! — kiáltott feléjük s odarendelte azokat is. Erre a megmaradt két leánykát kinevezte örömanyanak, két legénykét örömapának, egyet szószólónak, majd felhívást tett, hogy ki vállalja a papi tisztséget?

Nem jelentkezett senki.

Végre az egyik a domb felé hunyorított.

— Gyálló urt hijjuk meg papnak....! — mondta.

Nagy zudulás támadt.

— Hogyne!

— Mert éppen talál is a medve a kakasüllőre!

— Nem roncsuk el a napot!

Dénkó rázni kezdte a kezét, hogy csend legyen.

Akkor vállalom én, szólott.

— Püspök nem lennél-e? kottyant bele a kékszemü cingár.

A vezér megsétődött erre.

— Akkor fujjátok fel az egészset! — mondta.

Nagy lárma támadt s bomlás. Mind a kékszemüre mentek s mind beszélni kezdtek.

— Ne tudj többet másnál!

— Kivetünk a játékból, ha nem nyughacc!

Egyideig így gyüleseztek, aztán közakarattal Orbán kicsi Dénkót kikiáltották papnak. S hogy mindez lezajlott, csendre állottak újra, hogy mehessen a játék.

Gyálló ur szorgosan jegyzett ezalatt a dombtetőn. Az ellesett mondások mellé ilyen szavakat vetett: „egység“, „népfegyelem“, „rendbontó kidobva“, „mesés báj ömlik a mezőre“, „a humort aláhuzni“, „a mesét kerekre“, „tanulságot a végire“.

S mintha tudta volna ezt kicsi Dénkó s mintha most is diktálni akart volna neki, szétterjesztett karokkal így fohászzkodott nagy hangon a mezőben:

— Dóminusz bóbiszkum!

Utána karjait leeresztette és intett, hogy járuljon elébe a fiatal pár. Azok oda is mentek, nagy komolyan lehajtották a fejüket és térdre ereszkedtek a „pap“ előtt, aki dűnnyögött percegig valamit nekik, majd futkosó vonalakat rajzolt felettük, aztán felállította őket s így szólt:

— Tudja meg a föld népe, hogy jóban-rosszban, esőben-sárban immár essze vagytok kötve. Értitek-é?

— Ércsük.

— No, akkor menjetekek békességgel s lépjetekek bé a földet, — mondta végezetül Dénkó olyan komolyan és méltóságos képpel, mintha egy világot teremtett volna.

De már senkisémet figyelt reá, hanem megbódultak és körülvették az új párt s valamelyik nagyot kiáltott mingyárt:

— Dinom-dánom, lakodalom!

Ketten-hárman táncolni is kezdtek, de a nagy füben összeakadt a lábuk s felbuktak, mint a csutak.

Orbán kicsi Dénkó forogva kiáltotta:

— Örömanyák, hol vattok?

Amikor azok jelentkeztek, így parancsolt reájok:

— Szerepöt vinni! Itt az ideje, nem lássátok?

Erre a két leányka járni kezdett kereken s hajlongott s kiáltotta ég felé szaladó hegyes hangon:

— Étélhez s italhoz hozzálátni, tisztelt vendégkoszoru!

S amint így körbejártak, egyikhez is, másikhoz is kínáló szavakat intéztek:

— Egyék, komám!

— Igyék sógor!

— Óh, használjon, plébános ur, no!

— Maga es, Ferencbá, ne szégyelje magát.

S a vigörömbben, mintha csoda törént volna, — kenyér és kalácsmaradékot teremtettek a zsebek és kicsi orvosságos üvegek bújta elő, amelyekben mind bor s pálinka, ki tudja honnan!

Mohón majszoltak, mintha sohasem ették volna. S kicsi üvegeket verték egymáshoz s köszöntötték el a kortyot:

— Adjon Isten megélhetést az új párnak!

— Eléhaladást s békességet!

— S nyugadalmas vénséget!

Igy folytatták valami félóráig a lakodalmat. Akkor elkiáltotta magát Orbán kicsi Dénkó:

— Viszik az ifiaszont!

Erre kiállott a szószóló és így bucsuztatta habarva az apai háztól:

Sirjál, szép menyasszon:

Könnyeid follyanak,

Virágjaid maradjanak,

Fegyverek ropogjanak!

És úgy elvégezte hirtelen, mintha leesett volna valahonnan. S akkor megindultak a kaliba-ház felé, szökdöstek és akkora zajt vertek örömben, mintha háromannyian lettek volna, mint ahányan voltak. Az új párt az élén viték a memetnek s mindigre rikótták elől-hától:

Ij-ju-ju!

Megdöglött a suta juh,

Ij-ju-ju!

Nem kell neki több sarju!

Igy lakodalmaztak végig a réten s ahogy a kalibát megköze-

litették volna, hát mint a villanás, egy nyul s egy nyulfiu ugrott ki onnan

— Né!

— Hó!

S utána mind s meki a dombnak.

— Buff!

Gyalló ur lövést tett arcájuk előtt. Odamentek s hát meghalt a nyulfiu. Rosszul esett a gyermekeknek, mert örvendezni s játszani szerettek volna vele.

— Maga mért lőtte meg azt a nyulfiat? — kérdezte Orbán kicsi Dénkó.

— Azért, mert futott, — mondta az ur.

Összesugtak a legénykék. Voltak legalább tizenötön. Szemök kigyult, arcájukra a vakmerőség kiállott, mint a vércse.

A puska a földön feküdt, gazdája a nyulfiat nézegette.

Dénkó odalehelt a társának valamit s erre, mint egy riadóra, megpattant az erők hurja végig.

— Levesszük a lábáról.

Gyalló ur megérzett valamit. Oldalt a fiukra sunyított, de ebben a pillantásban elkiáltotta magát a vezér:

— Rea, héi!

S mint a medve, kit darázssereg megriaszt, félrelökött hármat a kopac ur s kiugrott közülök s puska nélkül, s nyul nélkül sebesen vágni kezdte a virágos füben az utat.

— Fogd meg!

S futottak valami száz lépést utána, de aztán megtértek s körülvették a halott nyulfiat, majd a puskára gyültek valahányan

— Fojtsuk meg földdel! — mondta a vezér.

S örömhullámokat verve, bétömték a halál két csövét fekete földdel. És rázendítettek egy énekre. S ezt az éneket, mint az Ember új riadóját, úgy zengették a gyermeki tüzes nyelvek végig a mezőn.

(Kolozsvár.)

Bélyeggyűjtők!

Pompásan összeállított, válogatott bélyegcsomagok, országok szerint szortírozva:

200 drb. EURÓPA-bélyeg. A csomag az európai államok háboruelőtti és legújabb kiadású bélyegeit foglalja magában. A legjobb csereanyag. Ára 40 lei.

200 drb. HOLLAND-bélyeg, az egyik holland misszió társulat gyűjtésében. Ára 40 lei.

200 drb. BELGA-bélyeg. A csomagban rengeteg új megjelenésű belga bélyeg van, amely majdnem minden gyűjteményből hiányzik. Ára 40 lei.

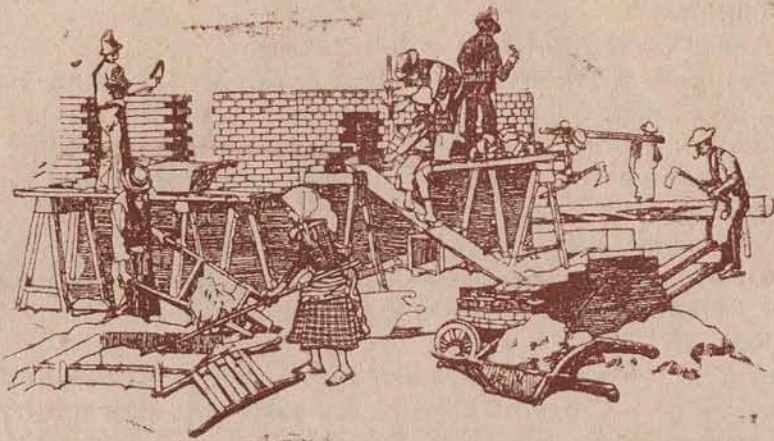
Fenti csomagok a pénz előzetes beküldése ellenében megrendelhetők:

AESOPUS Lapkiadó és könyvterjesztőnél, Satu-Mare

Épül a ház

Az emberek sokféle anyagból építenek házat. Építenek tőből, kőből, téglából. Építenek vályogból is. Az a legtartósabb ház, melynek kő az alapja, téglá a fala, cserépszindely a födele.

Faházat a falusi emberek is tudnak építeni. Megtanulják egymástól. A kőházat kőmivesek építik. Ők tanulják a kőmivességet.

A házat nagy gonddal építik. Nem egy-két esztendőre kell a ház. Amely házat gondosan, szilárd anyagból építenek, több száz esztendeig is megáll az.

A ház fedelét az ácsok építik. Néhol zsuppal, náddal, faszindellyel fedik a házat. Legjobb a cserépszindely. A gondos gazda jó magas és széles ablakot csináltat a házára. Az ilyen ház egészséges.

A legszegényebb ember is tud házat építeni magának, ha szorgalmas és takarékos. A legszegényebb ember is ur a maga házában. Régi közmondás: az én házam, az én váram.

SZÓLJ ÉDESANYADNAK! Németnyelvű divatlapból és kézimunka ujságból szívesen küldünk mutatványszámot! Ugyanígy készséggel küldjük díjtalan divat- és kézimunka tanácsadónkat is! Lapjaink igen szépek és olcsók! Félévi előfizetési áruk 161, 185, 239 lei. Mi érdeklí édesanyátokat? Aesopus lapkiadó

Pompás izü
magas tápértékü
mindenütt kap-
ható a

STOLLWERCK
TEJKARAMELLA

A vadászkastély titka

Regény

Írta: Fábian Gyula

A kapitány ur haragos rendeletére katonás parancsszavak hangzottak föl. A tüzerek a két ágyut beigazították és a kastélyra irányították.

— Tölts! — hangzott a vezényszó.

— Kész! — szólt egy tüzeraltiszt és megragadta a gyújtószerkezet zsinórját, várva a tüzelésre szóló parancsot.

Hollóházi kapitány ur végignézett a harcra kész katonaságon. Mé egy pillanat, megdördülnek az ágyuk, ropognak a fegyverek, néhány perc múlva rostává lövik a kastélyt azokkal együtt, akik benne laknak. A kastélyban nem marad kő-kövön és élő lény nem éli túl a tüzelést. Gáspár erdész ur eltakarta az arcát, hogy ne lássa, miként válik rommá az egykor oly kedves vadászkastély. Csempez Tóbiás befogta a fülét és kinyitotta a száját. Járt ő már a harcok mezején (mint pék) és tudta, hogy ilyenmódon szokás védekezni az ágyudörgés fülrepsző hatása ellen.

Mielőtt azonban a kapitány ur „tüzet” vezényelt volna, egy könnyű szánkó siklott elő az erdei uton nagy csörgéssel. A szánkóról kis lány ugrott le, hollóházi kapitányhoz futott és összetette a kezét.

— Jaj! Ne lövessen a kapitány ur! Nem rablók tanyáznak a vadászkastélyban, hanem két szökött diák! Azok most bizonyára halálos rémületet állanak ki

Hollóházi kapitány ur elsodálkozott, majd hangosan vezényelt:

— Pihenj!

A tüzer altiszt elbocsájtotta a gyújtózsínort, a katonák lábhoz állították a fegyverüket. A kapitány kérdőleg fordult az érkezők felé. Miskei ezredes és Gerlóci igazgató bemutatkozott és néhány szóval elmondta a két szökevény diák történetét. Csak hamar ott állott a rendőrkapitány, a két detektív, Gáspár erdész ur, Csempez Tóbiás is. Mindenki hűledezve hallgatta a két diák különös kalandjait. Gáspár ur arca elpirosodott, amikor meghallotta a boszorkányos nyul történetét Csempez Tóbiás ur arca földerült.

— Rendben van. Hiszen akkor nincs itt rablásról szó. A két diák ur csak bevásárolt nálam. Örvendek, hogy Miskei ezredes ur kedves fiának udvari szállítója lehettem. A fiatal ur számláján huszonegy pengő különbözet van a javamra írva. Talán szabad reménylenem, hogy ezt a csekély különbözetet ezredes ur megtéríti nekem.

— Miskei ezredes ur szó nélkül kiegyenlítette a Tamás számláját, mire Csempez ur gyorsan eltávozott.

— Jól van. Érték mindent, — szólt derűsen Bánhegyi rendőr-

kapitány ur — de kik azok az emberek, akik a lőréséknél őrt állanak? Ezekről kaptam én két detektívől megbízható jelentést és ennek lehet köszönni, hogy ilyen nagy készültséggel vonultunk ki a vadászkastély ellen.

A két detektív közel furakodott, hogy jól hallhassa a kis Kata szavait.

— Az őrtálló haramiák?! Haha-ha — csilingelt a kis leány ezüst hangocskája — bizony azok nem eleven emberekt! Ez a Tamás halál-légiója!

— A halál-légió? — kérdezte elszörnyedve Harcsa Péter és habot vert a tenyerében. — Hah! Mégis valami titokzatosság lebeg, kremmásson, e néma halotti-sereg fölött! Én olvastam már ilyen esetet . . .

A kis Kata újból kacagott.

— A halál-légió szalmából van. Szalmából! Tamás csinálta ezeket a figurákat és ő állította a lőrészekhez! Tréfa az egész! . . .

Az egész társaság hangosan nevetett és mindenki Harcsa Pétert és Csuka Pált kereste a szemével, de azok sehol sem voltak láthatók, úgy eltűntek, mintha a föld nyelte volna el őket.

Az egész társaságban csupán Hollóházi kapitány maradt komoly. Igen haragudott, hogy ilyen semmiség miatt vonul ki a századával és nagy körültekintéssel kellett megszállani a parnói erdőt, sőt szabályos ostromhoz készült. Haragosan lökte be kardját a hüvelyébe és a trombitásnak megparancsolta, hogy fújjon gyülekezőt. Egy-két perc alatt a katonaság szép rendben állott, harsogó trombita szóval megindult és a havas uton elhagyta a parnói erdőt. Bánhegyi kapitány ur is felült a szánkójára és elhajtatott.

Igy végződött a vadászkastély ostroma.

(Folytatása következik.)

A SZEGÉNY ÉS A GAZDAG EMBER

Apró unokáinak meséli: Elek nagyapó.

Valaha régen, amikor még Krisztus a földön járt, történt, hogy egy este igen fáradtan ért Krisztus urunk egy faluba. Mindjárt a falu végén két ház volt szembe egymással: szép magas kőház az egyik, alacsony kis faház a másik. Gondolta Krisztus urunk, hogy bemegy a szép házba, ott bizonyosan gazdag ember lakik, az könnyebben adhat szállást. Oda megy, kopogtat az ajtón, a gazdag ember kinyitja az ablakot s kiszól: Ki az, mit keres itt?

— Szegény vándor vagyok, felelt Jézus Krisztus — szállást keresek az éjszakára.

Jól megnézte tetőtől-talpig a gazdag ember Jézus Krisztust s mérthogy látta, hogy csakugyan szegény ember (kopott, avatag köpönyeg volt rajta) azt mondta nagy nyersen:

— Hiszen egyéb sem kellene, hogy minden jött-mentnek szállást adjak, elmehetnék koldulni. Keress másutt szállást.

Azzal becsapta az ablakot. Krisztus urunk egy pillanatig ott állott egy helyben, aztán ment a szegény ember házához s kopogtatott az ajtón. Abban a szempillantásban kinyílt az ajtó, a szegény ember betessékelte a vándort s szíves szeretettel marasztotta éjjeli szállásra. Jó szívvvel fogadta az asszony is s még ugyan kérte az engedelmet, hogy ők bizony szegény emberek, gazdag vacsorával nem traktálhatják meg, de amit Isten adott, szívesen megosztják vele. Mindjárt feltett egy fazék burgonyát a tüzhelyre s amíg a burgonya főtt, azalatt megfejté egyetlen kecskékjét. Amikor aztán megfőtt a burgonya, az asszony asztalt terített, hárman melléje telepedtek, s Jézus Krisztusnak ugyan csak izlett a sovány vacsora, mert látta, hogy jó szívvvel adják s hogy ezeknek az embereknek csakugy ragyog az arcán a megelégedés.

Vacsora után félreszólítja az asszony az urát s mondja neki:

— Hallá-e, ma szalmát teritek a földre, azon hálunk, az ágyat pedig átengedjük a vándornak. Látszik rajta, hogy igen fáradt, törődött szegény, hadd pihenje ki magát.

— Helyes, helyes, mondta a szegény ember s mindjárt fel is ajánlotta a vendégnek az ágyát. Jézus Krisztus huzódózott, hogy így meg úgy, csak fekiüdjenek ők az ágyba, mert ők már öregek, de hiába, mégis csak neki kellett az ágyba fekiüdnie, a háziak pedig a szalmán töltötték az éjjelt.

Jókor reggel felkeltek s az asszony reggelit főzött a vendégnek, köménymag levest — egyéb bizony nem tellett, — de Krisztus urunknak ez igazán jól esett, mert látta, hogy jó szívvvel adják. Reggeli után utra készülődött Krisztus urunk, megköszönte a szállást, a szíves vendéglátást, de amikor éppen indulóban volt, azt mondta a szegény embereknek:

— Ti olyan jó szívvvel láttatok engem, hogy azt én soha el nem felejttem. Kivánjatok tőlem háromféle dolgot s én azt teljesítem.

Mondta az ember:

— Mit kívánhatnék egyebet az örök üdvösségnél? Na, meg azt, hogy mind a ketten egészségesek legyünk s meglegyen a mi mindennapi kenyerünk. Nem is tudnám, hogy mit kívánjak harmadikul.

Mondta Jézus Krisztus:

— Kivándd, hogy e helyett a régi ház helyett új házad legyen.

Felelt a szegény ember:

— Ha kigyelmednek módjában van az, bizony szívesen veuném.

Még jóformán körül sem nézhettek, már ott állott a régi helyett az új ház, szép magas kőház, s azzal Krisztus urunk Istennek ajánlotta őket, ment tovább az ő vándorutján.

Eközben fölkel a gazdag ember is, kinézett az ablakon s im látja, hogy az ő házával szemben egy új kőház van, szebb

az övénel. Ámult, bámult a gazdag ember, nem mert hinni a szemének, szólítja a feleségét:

— Nézz csak ide, mi történt. Tegnap még egy rozoga kis házikó állott itt, most még egy szép, piros, cserepes kőház. Szaladj át s tudakold meg, hogy s mint esett ez a dolog.

Átszalad az asszony, kérdi a szegény embert: hát itt mi történt? Az meg elbeszélte:

— Itt bizony az történt, szomszéd asszony, hogy tegnap este itt járt egy vándor ember, annak szállást adtunk s reggel, amikor búcsuzott, azt mondta: kívánjunk három dolgot s ő mind a hármat teljesíti.

— S ugyan bizony mit kért kegyelmed?

— Az örök üdvösséget; aztán egészséget a mindennapi kenyér mellett s végezetül egy új házat.

Szalad vissza az asszony, mondja az urának, hogy mit hallott.

— Hej, ha én azt tudtam volna! Ejnye, ejnye, szeretném fejbe ütni magamat. Hogy is tudtam olyan oktalan lenni. Ez a vándor nálam is járt s én bolond fejjel elutasítottam.

— Hamar, üljön lóra, biztatta az asszony, vágtsasson utána, hívja vissza, megtraktáljuk s majd kelmednek is teljesíti három kívánságát.

Nosza, kétszer sem mondatta ezt a gazdag ember, lóra pattant, csakhamar utólérte Krisztus urunkat, mézes-mázos szavakkal hívta, mentegetődzött, hogy így még úgy, ő tegnap este is szívesen látta volna, de nem találta az ajtó kulcsát, azalatt meg ő kigyelme elment. De ha még egyszer lesz erre utja, csak térjen be hozzá bátran, jó szívvvel látja.

— Jól van, mondta Krisztus urunk, ha még egyszer erre járok, betérek kigyelmedhez.

De a gazdag ember addig is szerette volna megtudni, hogy vajjon az ő kívánságát teljesítené-e a vándor. Meg is kérdezte, hogy kívánhat-e ő is három dolgot, mint ahogy a szomszédja.

— Kívánni kívánhat, felelt Krisztus, de jobb lesz, ha nem kíván.

De, gondolta magában a gazdag ember, ő mégis csak kieszel valami jót, hármat, olyat, ami még gazdagabbá teszi.

— Hát csak menjen haza kigyelmed, mondotta Krisztus urunk, s három kívánsága teljesülni fog.

Hej, örült a gazdag ember, nagy vígan ügetett hazafelé s mindazon gondolkozott, hogy ugyan mit is kívánjon. Amint ezen gondolkozott, tágra eresztette a kantárszárát, a ló meg elkezdett viháncolni, ugrálni, s ezzel folyton zavarta a gondolkozásban. Ráütött a ló nyakára s esendesítette, de a ló csak ugrált, viháncolt, helytelenkedett. Szörnyü dühös lett a gazdag ember s egyszer csak elkiáltotta magát: ó, hogy a nyakad szakadna meg!

Hiszen csak kívánnia kellett, a ló abban a szempillantásban megbotlott, elesett, a nyaka megszakadt. Ugy elterült a földön, hogy többet meg sem mozdult.

— No, ez megdöglék, morgolódott a gazdag ember. Az első

kivánságom teljesedett. Hanem még van két kivánságom, majd jobban vigyázok ezután.

A kantárt kihuzta a ló fejéből, a nyeret leoldotta a hátáról, a maga hátára kötötte s úgy ment gyalogszerrel hazafelé. Eközben a nap mind feljebb, feljebb lángolt, rekkenő forróság lett, a gazdag ember majd elolvadt, alig lihegett, a nyereg erősen nyomta a hátát s még mindig nem tudta, hogy mit kívánjon. Elgondolta magában, hogy bezzeg milyen jó dolga van most az ő feleségének. Otthon ül a jó hüvös szobában s nem izzad, mint ő. Ez erősen bosszantotta őt, s hogy hogy nem, azt találta mondani:

— Bárcsak a feleségem ülne a nyergen s ne tudna róla leszállani, a helyett, hogy én a hátamon cipeljen.

Alig, hogy kimondotta az utolsó szót, a nyereg lerepült a hátáról, eltűnt, mintha a föld nyelte volna el.

— Tyűh, ilyen, olyan! szedtevettezett a gazdag ember. Ihol, teljesült a második kivánságom is! Most már csakugyan meggondolom, hogy mit kívánjak harmadszor.

Megfutamodott, hogy mihamarabb otthon legyen, beüljön a jó hüvös szobába, ott aztán gondolkozhatik nyugodalmasan. No, hazaér, benyit, s hát mit látnak szemei? A felesége ott ül a nyergen, jajgat, kiabál, erőlködik, hogy valahogy letudna szállani, de nem tud.

— Csak maradj ott, mondott a gazdag ember, mert én a világ minden gazdagságát akarom most kívánni.

— Üssön belé a tüzes menykő a kend kivánságába, — kiabált az asszony — mit ér nekem a világ minden gazdagsága, ha itt kell ülnöm a nyeregben halálom órájáig! Ha azt kívánta, hogy nyeregbe kerüljek, kívánja most, hogy le is kerüljek innét!

Mit volt, mit tenni, akarta, nem akarta, nem kívánhatott egyebet. Abban a pillanatban le is szállott az asszony a nyeregből, mondta az urának:

— Nagy buta kend. Bezzeg másként csináltam volna én!

Bezzeg, hogy ő ott hagyta volna az urát a nyeregben. De nem is volt ettől fogvást békesség, nyugalom a gazdag ember házában. Annál jobban éltek a szegény emberék: volt egészség, mindennapi kenyér, örök üdvösség, — mi kell még?

(Kisbaczon.)

A RÁDIÓ ma már a család legkedvesebb szórakozása! De jó műsört csak jó rádiólap alapján lehet fogni. Szállíthatjuk a legszébb kiállítású, legtartalmasabb, s legolcsóbb németnyelvű rádiólapot, a „Deutsche Rundfunk“-ot, mely minden héten, pénteken már megjelenik! Mutatványszámot díjtalanul küldünk. Aesopus Lapkiadó.

Ha igaz barátja vagy a Cimborának, el kell mondanod kedves szüleidnek, hogy bármely nyelven megjelent szépirodalmi, tudományos vagy szakmunkát, ifjusági könyvet legolcsóbban nálunk vásárolhat. Az összes magyarnyelvű szépirodalmi újdonságokat raktárról szállítjuk igen kedvező áron. Kívánatra díjtalan prospektust küldünk. Milyen könyvek érdeklék szüliteket? Aesopus lapkiadó, Satu-Mare—Szatmár.

RÖFÖTÖKÖ

Kérem, a cím, ez a Rőfötökő nem disznórőfögés, hanem egy klubbeim: R. F. T. C. Rádiófelvevőtulajdonosok klubja. Igen, Mucsán volt Rádió klub, három taggal. A három tag közül az egyik disznó, a másik elnök, a harmadik al-elnök volt, tag tehát egy sem volt. De a klubb nem ezért alakult meg.

Először az állomásfőnök, a mucsai Aranyember vett rádiót. Ő, az állomásfőnök valódi Aranyember volt! Négyszer három aranyesillag fedte férfias vállait, aranyos volt a gal-lerja, aranyos volt a sapkája, arany foga és aranyos kedé-lye volt.

Öt és fél lámpás készülékével Amerikán, Ázsián, Afri-kán, Ausztrálián, a Britt szigeteken, Észak és Déleurópán kívül az egész világot lehetett fogni, ami rádió nyelven any-nyi mint: hallani. Viszont hallani, rádió nyelven annyi mint: fogni; mert ha az embert rosszul fogják, akkor visít és ha visít, megfogják.

Az Aranyember amugy is vonzó egyénisége első mucsai rádiótulajdonosi bővülésével, természetesen, fokozódott. Any-nyira fokozódott, hogy végül már nem is az ő, csupán a rá-diója kedvéért is tömegesen keresték fel barátai és barátai barátainak barátai, szűkebb körü ismerőseik, ismerőseivel együtt.

Az Aranyember, — tekintve, hogy vendégei a négyfelé szedett két pár kagylón testvériesen megosztottak, — nyu-godtan intézhette állomásfőnöki teendőit, fel volt mentve vendégei fárasztó mulattatása alól; igaz, hogy ő már nem is fért volna be a szobájába.

Az ember sohasem tudja, mit kíván.

Vajkay főgépész, aki New-Yorkból került Mucsára s megszokta az állandó tumultust, — vasárnap délutánonként, amikor szabad ideje volt, irigykedve gondolt az Aranyemberre, aki, ime, sohasincs egyedül.

Hogy bús magányát enyhítse, Vajkay főgépész ur összeszecsínált magának egy rádiót. Gondolta: elszórakozik, nem lesz olyan egyedül.

Hát nem is lett!

Még hétköznapokon is annyi vendége volt, hogy a két szobája közti közfalat az első héten le kellett bontatnia. Vajkay boldog lehetett! Voltak, akik ágyat is hoztak magukkal, nem beszélve azokról, kik összes rokonságukkal és komáikkal szalmástól-szénástól már csak elgyöttek a szomszéd faluból és örökre megtelepedtek Vajkaynál.

Vajkay kénytelen volt a koresmában aludni. Néha esténként hazalopózott az ablaka alá. Bekukucskált az ablakon: nem törték-e még tiz felé a kagylóit?

Egy ilyen alkalommal a esendőrőrmester letartóztatta, mint gyanus, betörő szándéku tettetst.

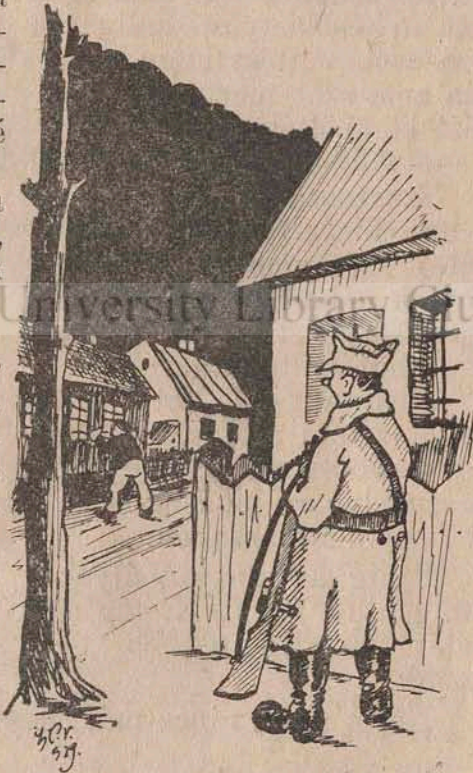
Vajkay és az Aranyember eme körülmények folytán eliszákosodtak. Am szép példájuk mit sem használt. Még is akadt Mucsán még egy ember, aki mert rádiót venni. Szaszasza ur volt a rettenhetetlen hős, pedig nála kisebb embert csak pénzért lehet látni. Amikor felszerelte a masinát, bekapcsolta Varsót, mert lengyel volt Szaszasza ur.

Varsó prüszkölt valamit.

— Mit mond, Adolf? — kérdezte Szaszaszáné.

— Honnan tudjam, — mondta Adolf, — mikor nem látom a kezét!

Szaszasza ur, hogy ne csak a vendégei, de ő maga is élvezhesse a rádióját, hangszórót vett. De hiába, így se halott semmit, mert a vendégei tulordították a hangszórót. A lengyelek kebelében ugyanis nagy háboru dult. Ezelőtt harminc esztendővel a Mucsai R. T. elnökválasztásán a jelenlevő Schwarzok Weiszet választották meg, ahelyett, hogy

Rót Lojtterra szavaztak volna. Harminc éve vitatták ezt a fontos ügyet :

— Miért Weisz? Miért nem Lojter? És miért ne Weisz?

Szaszasza, aki szintén az utcára szorult, koncert helyett csak Weiszról hallott, bújában hát elbujdosott hazulról. Felkereste a két züllésnek indult rádiótulajdonos kollégáját, hogy tanácsot kérjen tőlük.

Az Aranyembernek akkor az jutott az eszébe, hogy vágják el az antennákat. Erre a vendégek csak haza mennek s lehet lesz védekezni a visszajövetelük ellen, ha befalazzák az ajtókat.

Elvágják hát az antennákat, de semmit sem használt, mert a csökönyös hallgatók észre sem vették, hogy a masina nem szól, mert egyre egymást bömbölték tul:

— Óh, de szép! Ó be szép!

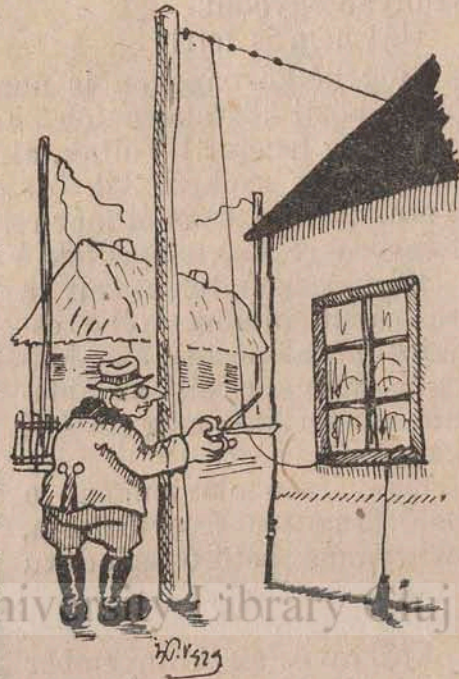
Szaszaszánál pedig már az antenna elvágása előtt egy héttel szétnyomták a Lojter pártiak a hangszórót a Weisz fején. De azért azt hitték, hogy ők rádiót hallgatnak.

Nem volt más hátra, mint megalakítani a Rádió felvevő Tulajdonosok Clubbját, azzal a kimondott céllal, hogy a hajléktalan rádiótulajdonosokat visszahelyezze lakásukba és legalább egy hónapban egyszer ők is hallgathassanak.

Amíg az alapszabályokat a minisztérium jóváhagyja, addig a R. F. T. K. tagjai kénytelenek tovább is kocsmai életet élni. Legfeljebb egy áldásos mennykő esapásban biznak.

No, a nyár nincs már messze.

ifj. Pröhle Vilmos.

SZÓLJ ÉDESAPÁDNAK! Bármilyen nyelven megjelent folyóiratot, szaklapot, irodalmi szemlét, rádiólapot, könyvet, szakmunkát eredeti kiadóhivatali, illetve kiadói áron tudunk szállítani. Folyóiratokból készséggel küldünk ingyen mutatványszámot! Kérje díjtalan irodalmi értesítőnket! Érdeklődésre azonnal küldjük. Aesopus Lapkiadó.

PINTY URFI.

Pinty urfi hetyke, finom kis legény,
Nincs párja néki a föld kerekén,
Mikor az uccán Pinty végighalad,
Utána szólnak: Jaj de szép alak!
Gyönyörű alak!

Pinty urfi könnyed és előkelő,
Tán mert agyában nincs egy csöpp velő.
A tanulásban szörnyen óvatos,
De a ruhája, hej! az divatos,
Juj de divatos!

Pinty urfi már nem egyszer elhasalt,
Ám a kabátja s nadrágja vasalt.
S szájacskájába — az csupa csoda,
A cigaretta hogy illik oda,
Hogy illik oda!

S látnád, két ujja közt a pálcika
Mily könnyedén forog és játszik a'.
S üres fején a kalap mily suta,
Nevet az ucca: Ó, a kis buta!
Milyen kis buta!

Pinty urfi úr lesz, ő szentül hiszi,
De én azt mondom: hiszi a pici.
Ha már úr nem lesz, kérditek, mi lesz?
Munka nélkül, bizony, nagy semmi lesz.
Milyen semmi lesz!

Szép levél

Kedves Nagyapó!

Ismét iskolában írok levelet. Hegedü óránk van és amíg a többi, egyenként felel, én írok. Nem is hiszi Nagyapó, mennyire jól esik minden gondolatot papírra vetni és elröpíteni egy Valakihez, aki szerető, megértő, meleg szívvel fogad minden egyes sort, s aki gyöngéd, puha kézzel igazgat az igaz ösvényre.

Magyar óra volt az előbbi óránk. Ezekről a magyar órákról igazán elmondhatom, hogy mindegyike egy-egy napsugár, egy-egy kis kék folt a mi prózai tanulmányainktól szürke egiünkön. Jelenleg stiliztikát tanulunk. Minden igyekezetem oda irányul, hogy azt a sok szépet, amit minden egyes órán nyujtanak, értékesítem, alkalmazzam, a magam hasznára és mások gyönyörködtetésére. Igyekszem minden magyartalanságot kerülni, legyen az mondat szerkesztés, szóképzés vagy ragozás, vagy szóviszonyítás tekintetében. Ha követek is el hibákat, az igazán nem saját hanyagságom következménye. Hisz nem anyanyelvem a magyar és környezetem borzasztóan beszél magyarul: eztet, ötöt, fázok és ehhez hasonló hibákkal van telistele beszédük. Azután az a rengeteg idegen szó! Legtöbbször a könyvekhez menekülök. Nagyapó könyvei, azután Gárdonyi Géza, Gyula Pál művei, ezek valóságos menyországi olyannak, ki igazi, szép, zengő, tiszta magyarságot, magyar beszédet keres. Nekünk, mint jövődöbéli tanítóknak, tanároknak, teljes erőnkkel kell küzdenünk a nyelvrontók ellen és rá kell szoktatnunk a gyermekeket a tiszta, világos, szabatos és magyaros nyelvhasználatra. — A német nyelvben sem szeretem, ha valaki azzal akarja műveltségét mutatni, hogy egy egész csapat francia szóval tarkázza beszédét. Ha egy nyelvet beszélünk, legyen az anyanyelvünk, vagy bármely idegen nyelv, igyekezzünk azt minél tökéletesebben megtanulni és a lehető legszebben beszélni. Képes vagyok egyóráig elgondolkozni egy-egy idegen szón, hogy hogyan lehetne azt leghelyesebben mondani magyarul. S mily nagy az örömöm, ha megtaláltam a megfelelő szót. Semmi sem tud jobban bosszantani, mint az, hogy azt mondják: „Szegény a magyar nyelv, kicsiny a szókincse, azért használ annyi idegen szót.” Bár mindenki már gyermekkorában megszivlelné azt, hogy a nyelv a legdrágább kincs, hogy benne egész lelkünk világát tükrözzük vissza; hogy minél változatosabbá és színesebbé tesszük beszédünket, annál szebbé válik lelkünk és annál jobban fejlődik eszünk!

Horvát Sárikától már kaptam levelet és válaszoltam is. Mily kedvesen ír! És olyan közvetlenül, szeretetteljesen, mintha már évek óta ismerne. Nagyon, nagyon jól esik ez a szeretet. Igyekszem viszonzni.

Kezét csókolja

(Nagyvárad, 1929. ápr. 16.)

Daniels Felicitas, I. é. t. j.

Az egyetlen magyarnyelvű divatlap a „Divatszalon“, mely Budapesten jelenik meg, a Cimbora útján megrendelhető. Félévi előfizetési díja Romániában 270 lei, Csehszlovákiában 58 cseh korona. Az előfizetési díj előzetes beküldése ellenében szállítja az Aesopus lapkiadó, Satu-Mare—Szatmár.

GYERMEKEK

ÉLVEZETTEL
SZEDIK A
JÓIZŰ

KOPROL

CSOKOLÁDÉ
HASHAJTÓT!

Ingyen mintát készséggel küld

„GEA“-KRAYER LABORATORIUM,
TIMIȘOARA

A SZAMÁR ÉS AZ OROSZLÁN Cluj

— Apró unokáinak meséli: **Elek nagyapó.** —

Egyszer volt, hol nem volt, hetedhétországon is tul, volt még az üveghegyeken is tul, ahol a kis kurtafarku malac tur, — volt egyszer egy szamár. Ez a szamár elindult, hogy lásson országot, világot. Amint megy, mendegél, találkozik egy oroszlánal. Megnézi az oroszlán erősen a szamarat. Még ilyen nagyfülü állatot nem látott életében. Kérdi tőle:

— Hát te ki vagy s mi vagy, te füles?

Azt mondja a szamár:

— Iá! iá! Én a bárányok királya vagyok.

— No, bizony, ha a bárányok királya vagy, lássuk, melyikünk erősebb? Itt van egy fa, ni! Huzd le annak a tetejét a földre.

— Huzd le elébb te, — mondotta a szamár. Aztán én is lehuzom.

Az oroszlán nagyot ugrott, derékon fogta a fát s lehajlitotta a földre.

— Hisz ennél én többet tudok, — mondta a szamár.

Amikor éppen az oroszlán el akarta eresztteni a fa tetejét, megfogta, belekapaszkodott. Abban a pillanatban fel is lóditotta a fa s ugy eldobta a szamarat, hogy a fától egy puska lövésnyire esett le. Éppen egy bokor tövébe esett a szamár. Ott guggolt egy nyulaeska s azt a szegényt agyon-

ütötte. Felkapta a nyulat a szamár, vitte az oroszlánhoz s mutatta nagy diadalil:

— Látod-e? Ilyen erős vagyok én!

Az oroszlán egy kicsit elészgyenlette magát, de mégis azt mondta:

— No, próbáljunk még egyet.

— Én nem bánom, — mondta a szamár. De azt előre mondom neked, hogy ha félfülemet hátra csapom, akkor még csak félharagban vagyok. Amikor a másik fülemet is hátra csapom, akkor szaladj, amerre látsz, mert vége az életednek.

— Hej! gondolta az oroszlán — ennek fele sem tréfa. Uccu! Szaladott, ahogy tudott.

Amint szalad, jön szembe vele egy farkas.

— Hát te hová szaladsz, oroszlán?

— Jaj! ne is kérdezd. Találkoztam a bárányok királyával. Azt mondta nekem, ha a félfülét hátra csapja, akkor csak félharagban van. Ha a másikat is hátra csapja, vége az életemnek.

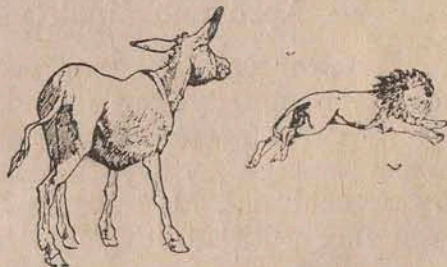
— De már én szeretném látni azt a királyt, — mondotta a farkas. — Gyerünk vissza, ketten csak elbirunk vele.

— Nem megyek én.

— Ne félj, csak gyere. Csinálok egy nyirfaguzsalyt. Abba betesszük a nyakunkat. Együtt élünk, együtt halunk.

Az oroszlán beleegyezett. A farkas hamarosan nyirfaguzsalyt csinált. Beledugták a nyakukat. Mentek, mendégéltek. Egyszer csak meglátják a szamarat. A szamár is meglátta őket s hátra csapja az egyik fülét.

— Látod-e, — mondja az oroszlán. Az egyik fülét már hátra csapta. Forduljunk vissza, amíg csak félharagban van.

— Gyere csak, gyere, — biztatta a farkas, — ne félj tőle.

Egy-kettőt még lépett az oroszlán, de amikor a szamár a másik fülét is hátra csapta, hirtelen megfordult. Akart, nem akart a farkas: vitte őt is magával. Szaladott esze nélkül.

Egyszerre csak a farkas földhöz vágta magát. Ugy megszoritotta a guzs a nyakát, hogy felfordult s megdőglött.

Megállott az oroszlán, nézte a farkast, hogy mi történt vele. A farkasnak tátva volt a szája. Az oroszlán azt hitte, hogy reá vigyorog. Nevet az ő gyávaságán.

Mondta az oroszlán:

— Hiszen neked nevetség, de nekem ijedtség.

Azzal otthagya a farkast. Vissza sem mert nézni. Világgá szaladott.

(Kisbaczon.)

A MÁRCIUS HAVI REJTVÉ- NYEK MEGFEJTÉSE

7. szám: Számrejtvény: Ami tied, tedd el, a másét ne vedd el.

Szórejtvény: Magyarokhoz. (Berzsenyi költeményének címe)

8. szám: Névjegyrejtvény: Pék Közmondás-forgácsok: Ki mint veti ágyát, úgy alussza álmát. Rejtett folyónevek: Duna, Maros, Száva, Tisza, Dráva.

9. szám: Szórejtvény: Bele, Csele, Pele, tele, vele. Verssor-forgácsok: Este van, este van, kiki nyugalomba. (Arany János: Családi kör.) Számrejtvény: Egy 32.4 m. széles és 18.8 m. hosszú kerítéshez, ha az oszlopok egymástól 8 cm. távolságra vannak leverve, 1280 oszlop szükséges. Egy-egy oszlop ha 12 leibe kerül, az oszlopok ára 15.360 let tesz ki.

Megfejtették:

Tolcsvai Sárrika, Bogáti Sándor, Lengyel Lacika, Lőrincz Sándor, Kovács Sanyi, Molter Péter, Zádor Imre, Márton László, Bornemissza Katalin, Kíry Öcsi és Gyuszkó, Ref. elemi iskola növendékei, Nyáradkarácsony, Balcsó Gyuszi és Margitka, Barabás Magdus, Kéhler Egon, Halász Mancika, Székely Ágnes, Kossuth Mihály, Gyürki Éva, Bereczky Gyurka, Haurik Jolán és Magda, Barabás Magda, Bagoly Béla, Jalgóczy Jolánka, Angyal Joli, Pásztohy Berci, Turchányi Livia, Daniels Felicités, Pollacsek Zsuzsi, Faragó Nuszi, Fackelmann Mancika, Suta Janika, Schwartz Sanyi és Klára, Nagy Mancika, Török Pista, Tolcsvai Sárrika, Kemény Zsuzsi, Gelei Magdus, Hanvay Erzsébet, Kovács Sanyi, Páliános Gyula és Árpád, Bartos Pötvi, Buci és Ica, Bucsinzky Erzsike, Balázs Sára, Lőrinczy Árpádka és Edith Bereczky Gyula.

A megfejtők közt 12 könyvet sorsoltunk ki. Tökmag király öfelsége Elek nagyapó kalapjából a következők nevét húzta ki: Bogáti Sándor, Rév, Halász Mancika, Kolozsvár, Kéhler Egon,

Kézsmárk, Ref. elemi iskola növendékei, Nyáradkarácsony, Kíry Öcsi és Gyuszkó, Nagyszentmiklós, Molter Péter Marosvásárhely, Zádor Imre, Arad, Fackelmann Mancika, Erdőcsinád, Pollacsek Zsuzsi, Kassa, Pásztohy Berci, Mezőszengyel, Gelei Magdus, Egeres, Bornemissza Katalin, Pécsujfalu, Szlovénzkó.

A CIMBORA BARÁTAI

A Cimbora barátainak áprilisi havi sorsolását április hó 30.-án tartottuk meg és ennek eredményét itt tesszük közzé. A jövőben is a sorsolás eredményét minden hó második hetében megjelenő számunkban találjátok majd.

A szerencsés nyerők a következők:

Egy $\frac{1}{2}$ kg. Stollwerck csokoládét nyert:

MARTONOSSY GYÖRGY

Egy $\frac{1}{2}$ kg. Stollwerck csokoládét nyert:

VERNES BOZSIKE

Az I. könyvjutalmat, Verne Gyula: Strogoff Mihály utazása c. művét nyerte:

BÁRCZY DEZSŐ.

A II. könyvjutalmat, Móra Ferenc: Rabember fiai c. művét nyerte:

KOÓS PALL.

A III. könyvjutalmat, Benedek Elek: Székely Tündérország c. művét nyerte:

LAKY EDITKE.

A IV. számú könyvjutalmat, Kertész Mihály: Szökés a teknőben c. művét nyerte:

ALMASSY ENDRE ÉS BÉLA.

A csokoládé jutalmakat a nyertesek címére a Stollwerck gyár közvetlen küldötte el, míg a könyvajándékot mi adtuk postára.

Kérjük előfizetőinket, hogy minél többen iratkozzanak fel a Cimbora barátainak névsorába és szerezzék meg pajtásaikat előfizetőül. Minden olvasónknak egy pompás ifjusági könyvvel háláljuk meg fáradozását.

Elek nagyapó üzeni:

— **Ujfalusi Klári, Élesd.** Sok tanulni való, tetejében a rádió bizony, így kevés idő juthat levélíráshoz. Annál szebb tőled, hogy jó hosszú levelet írtál. Annak igen örvendek, hogy igen szépnek találtad a székely írók felolvasását, s annak is, hogy mióta megnagyobbodott, sokkal nagyobb érdeklődéssel olvastok és élvezitek a Cimborát. Hogy hálásak is vagytok ezért, igen jól esik ezt hallanom. Ha címetek küldesz, a kiadó bácsi mutatványszámot küld az illetőknek. Természetesen, lehetőleg olyanoknak küldess mutatványszámot, akikről feltehető, hogy megrendelik az ujságot, de függetlenül attól, hogy az illetők megrendelik-e az ujságot, te megkapod az ajándékkönyvet.

— **Lőrincz Sándor, Nagyvárad.** Nemcsak azért írsz levelet, hogy pótolod a mulasztást, de azért is, mert szereted nagyapót, s nem akarod megfosztani eddig szerzett becsületedet. Ez már aztán magyar beszéd: szeretem hallani. Arra bizony nem emlékszem, hogy megkaptam-e a nevem napjára írt versedet, mert az a meleg nyárban volt, de így is örvendek, mert örömet akartál szerezni. És igen örvendek annak, hogy nagy örömet szereztem nektek a Cimborá megnagyításával, s te segítségére sietsz a kiadóhivatalnak előfizetők szerzésével. Számrejtvényed jó.

— **György Imre, Arad.** Rejtvé-

nyeiből válogatok. — **Pellion Nóra, Budapest.** Megsürgtettem a kiadó bácsinál a Senki Tamás történetét, bár aligha nem fogyott el a könyv. Nem csudálom, ha a Vadászkastély titka mind jobban és jobban tetszik. Petrovay Gabit meglátogattam április közepén s jó egészségben találtam. Azóta bizonytalán írt neked. — **Berezky Gyurka, Zsibó.** Megkaptad a nyert könyvet s nagy volt az örömed. Következő leveledben számolj be, tetszett-e. — **Frenkel gyerekek, Kolozsvár.** Nyilvánvaló hogy a postán elkallódott a leveletek, mert én minden levélre válaszolok. Hát csak irjatok, hogy ismerkedjünk meg. — **Mikulás Dezső, Komárom, Szlovenszka.** A kiadóhivatal értesítése szerint, az előfizetés rendben. — **Lajos Mihály, Nagyvárad.** Valóban, rég nem írtál, de most pótolod a mulasztást nemcsak levéllel, de Veréb Jankó levelének a helyreigazításával is. Természetesen, hogy a szép tavaszi napok kihívják a szabadba, s eredj is, amikor teheted. Nem üzenhetem először nektek, hogy helyes beosztással tanulásra, játékokra és levélíráshoz is jut idő.

— **Fodor László, Nagyvárad.** Most is megérdemled a kitünőt a helyreigazításért. Nem csudálom, hogy megfájdult a kezed a sok írástól, mert bizony hosszacska Veréb Jankó levele, de vigasztaljon, hogy nagyapó keze minden nap megfájdul, ám éjjel meggyógyul s másnap újra kezdi az írást.

— **Strömpel Bandi, Balavásár, Kis-küküllőmegye.** Örvendek, hogy igazam volt: meggyógyultál s már fennjársz, ha még nem is szabad futkosni. Mire ezt az üzenetet olvasod, remélem, szaladsz, mint a szél. Ugy legyen.

— **D. Szabó Öcsike, Mokra-Luká, Szlovenszka.** Megkaptam a helyreigazítást s előző leveledet is. Válaszoltam is rá. —

F E J T Ő R Ő

A sorsolásban való részvételre egy rejtvény megfejtése is jogosít.

A rajtvény megfejtését, a megfejtők és nyertesek névsorát egyszerre, a megfejtést követő hónap végén közlöm!

A megfejtések beküldésének határideje a rejtvények megfejtését követő hónap 10-ik napja.

BETŰREJTVÉNY

Beküldte: Berger Zsófi.

3 x $\frac{t}{i}$

REJTETT ÁLLATNEVEK

Beküldte: Martonossy György

A kasza már peng.

Honka kastélyban lakik.

Bekécs kevés van.

Amál ócska könyvet lapoz.

Pali barátom okos.

Az orosz lányok szókék.

Józsi ráfogta fegyverét.

Achmed veled tart utadon.

PÓTLÓREJTVÉNY

— éla	— da
— rvos	— ás
— ékla	— érd
— ír	— iz
— ályha	— rok
— sztal	— ina
— rén	

A szavak kezdőbetűi egy nagy fejedelem nevét adják.

VERSSOR FORGÁCSOK.

Beküldte: Kiss Pali.

GY, DUL, DAN, RÖM, RÖS,
AR, LÁS, HAJ, IN, MA, E,
NAK, T.

PÓTLÓREJTVÉNY

Beküldte: Böszörményi Sándor.

— apu	— ári
— rma	— tok
— ár	— álunk
— a	— ávid
— alma	— rr
— ámpa	— ák
— tca	
— iák	
— ma	

E szavak kezdőbetűi egy híres magyar költő nevét adják.

KÖZMONDÁS FORGÁCSOK

Beküldte: Tóth Ila.

LE, A, MA, VER, SIK, E, NAK
MET, AS, AS, GA, BE, M, KI.

PÓTLÓREJTVÉNY.

Beküldte: Lőrincz Sándor.

— ilma	— icsi
— r	— lga
— usi	— ossz
— aru	— lom
— rosz	— aj
— ezső	— kkor
— ilva	— elli
— ma	— agyar
— incs	— rős
— les	— enge
— alma	— rzsi
	— ab
	— tal

Cimbora

KÉPES GYERMEKLAP

Szerkesztősege: Batánii-Mici (Kisbaczon) via Baraolt, Jud. Odorheiu (Udvarhely m.). E címre küldendők a Cimbora részére szánt kéziratok, az Elek nagyapóhoz írott levelek és rejtvény-megfejtések.

Kiadóhivatala: Satu-Mare (Szatmár), Str. Reg. Carol (József kir. herceg-utca) 12. A kiadóhivatalhoz küldendők a lap előfizetési bejelentései, díjai, könyvrendelések és mindennemű a lap küldését, megszüntetését célzó közlemény.

Előfizetési ára félevenként:

Romániában: 200 lej.

Csehszlovákiában: 40 korona.

Magyarországon: 5 pengő.

Jugoszláviában: 70 dinár.

A Cimbora könyvvására

VIZSGAI AJÁNDÉKKÖNYVEK.
TANÍTÓ URAK ÉS ISKOLÁK FIGYELMÉBE!

	ára kötve	40 lei
Benedek Elek: Kis Miklós		
„ Elek apó meséi	„ „	64 „
„ Édes kicsi gazdám	„ „	90 „
„ Óriások és törpék	„ „	88 „
„ Mondák Mátyás kir. korából	„ „	95 „
„ Tündérmesék	„ „	75 „
„ Öcsike levelei	„ „	55 „
„ Öcsike újabb levelei	„ „	55 „
„ Pajkos Peti huncotkodásai	„ „	55 „
„ Pajkos Peti II. sorozat	„ „	55 „
„ Kalandos mesék	„ „	82 „
„ Bohókás mesék	„ „	75 „
„ Honfoglalás mondái	„ „	75 „
„ Tatárjárás mondái	„ „	82 „
„ Vidám mesék	„ „	82 „
„ Állatmesék	„ „	75 „
Faraday: A gyertya természetrajza	„ „	68 „
Gaál Mózes: A három kenyeres pajtás	„ „	75 „
Móricz Zsigmond: Boldog világ	„ „	75 „
Cervantes: Don Quiote	„ „	66 „
Gárdonyi Géza: Bolond Istók	„ „	40 „
Gaál Mózes: A három székely fiu	„ „	44 „
Mikszáth Kálmán: Huszár a teknőben	„ „	40 „
Móra Ferenc: Falun, városon	„ „	64 „
Farkas Pál: Laci Törökországban	„ „	64 „
Szondy György: Börme	„ füzve	30 „
Sebők Zsigmond: A két árvizes gyerek	„ kötve	64 „
Gaál Mózes: Mókus	„ „	90 „
Kertész Mihály: Szökés a teknőben	„ füzve	40 „
Lambérth Géza: Három pápai diák kalandjai	„ kötve	90 „
Móra Ferenc: Rab ember fiai	„ „	90 „
Balázs Ferenc: Mesefolyam	„ füzve	20 „
Fábián Gyula: A zöld elefánt	„ kötve	55 „
Avar Gyula: Kincses turbán	„ „	55 „
Swift: Gulliver a törpék országában	„ „	55 „
Swift: Gulliver az óriások országában	„ „	55 „
Benedek Elek: Öcsike könyve I. sorozat	„ füzve	20 „
Petőfi Sándor költeményei	„ kötve	90 „
Sebők Zsigmond: Mackó ur I. utazása	„ „	40 „
„ Mackó ur II. utazása	„ „	64 „
„ Mackó ur III. utazása	„ „	40 „
Malonyai Dezső: A Nilus országa	„ „	64 „

Fenti könyveket az összeg előzetes beküldése vagy utánvétel ellenében szállítjuk. A pénz előzetes beküldése esetén portómentesen.

**AESOPUS LAPKIADÓ ÉS KÖNYVTERJESZTŐ
SATU-MARE.**